

Napoleondochter Neptune van Tieltnaere, toonbeeld van de fokkerij bij De Roo

bijna nooit, ook niet bij extreem warm weer.'

Met de krachtvoercomputer

Het uitgekende management gebaseerd op een bijna uniek voerregime en de topfokkerij zijn de succesfactoren op dit West-Vlaamse witblauwfokbedrijf. Om het rendement zo hoog mogelijk te houden en de arbeidsefficiëntie op te drijven, kiest de vader-zoonsamenwerking consequent voor het beheer in grote groepen. Koeien en drachtige vaarzen zijn, net als de jonge vaarzen en de stieren, gegroepeerd in koppels van respectievelijk 160 tot 170, 50 tot 60 en twee kudde van 30 stuks.

'Op die manier kunnen we het strowerk ook wat beperken', geeft Ivan De Roo als een belangrijke reden aan. 'Geen enkel dier wordt hier nog aangebonden. Daar-

maanden en is bijgevolg opvallend lang. 'Melk hebben we dankzij onze melkkoeien toch altijd voorhanden', zegt Ivan. Daarna komen de jonge kalveren in kleinere groepen om aan het krachtvoer en de groepshuisvesting te wennen. Na verloop van tijd verhuizen alle vaarskalveren tussen vijf en twaalf maanden naar een groep van zestig tot zeventig jongveestuks.

Om de voeropname gericht te sturen, werken Jaak en Ivan met een krachtvoercomputer. 'Je kunt het krachtvoer in verschillende porties geven en langzaam de hoeveelheid afbouwen.' Van drie kilo gaat het naar één kilo op de leeftijd van een jaar. Voor de stieren verloopt dat verhaal iets anders. Die categorie krijgt krachtvoer naar believen. 'Stieren kunnen continu krachtvoer eten, maar met de wortelpuree erbij krijgen ze maximaal twee kilo krachtvoer op.'

Grote getallen zijn vader en zoon De Roo al lange tijd gewend. Het bedrijf heeft

mesters, erg goed. De succesverhalen bleven niet uit: na het binnenhalen van het kampioenschap in Deinze veroverde Laron een plek in de KI-stallen van Linlux. Vader en zoon kregen de smaak te pakken.

Na een nieuw bezoek verhuisde een lot spoelkoeien van Marloie naar Tiel. Toen de mogelijkheid zich aandeed om een van de beste fokdieren van André Brugge aan te kopen, lieten Jaak en Ivan ook die kans niet liggen.

Etournelle de Marloie (v. Hergé d'Offoux) ontpopte zich met veertien dochters en slechts één stier tot hun meest succesvolle fokkoe. 'Al haar dochters wogen gemiddeld 900 tot 1000 kilo.' Het type van Etournelle werd meteen toonaangevend voor de hele fokkerij. Neptune van Tieltnaere (v. Napoleon), een kleindochter van Etournelle en een van hun meest succesvolle fokproducten van de afgelopen jaren, past prima in dat kader. 'Wij willen grote koeien en fokken dus op gestaltekoeien. Ik houd niet van die kleine prijsskamptypen met extra vlees. Geef ons maar zware dieren met een extra brede en lange achterbil. Ook de schouder is belangrijk. Men kijkt altijd naar de finesse, maar een echte zware koe, die toont die finesse niet.'

Om maat en gewicht zo veel mogelijk te ondersteunen via de fokkerij, krijgen Blak du Baty d'Eprave, Baroque de l'Ecluse, Seduisant de Foz, Albinos de la Grigeoule, Occupant du Fond de Bois en Davidson de l'Ecluse kansen. 'Riantbloed

proberen we zo veel mogelijk te vermijden. Op een bepaald moment kun je echter niet meer anders. Afgelopen jaar hadden we meer Riant in de bloedlijnen. Voor het eerst hebben we ook meer afwijkingen.'

Rendement belangrijk

Wegen is volgens Ivan De Roo een onmisbaar hulpmiddel voor stevige resultaten. 'Gewicht vormt de sleutel in het management van vleesdieren', beklemtoont hij. 'Een bascule op een bedrijf is belangrijk. Die moet je gewoon hebben, dan weet je tenminste iets van je dieren.'

Boven alles blijft het rendement belangrijk. 'Maar een klein percentage brengt geld op voor de fokkerij. Het grootste deel is toch bestemd voor het slachthuis.' Niettemin vertrekt op dit bedrijf tachtig procent van de stieren voor de fokkerij. 'Met het wegvallen van de kleinere bedrijven zie ik dat percentage in de toekomst alleen maar afnemen.'

Toch blijven prijsskamptypen en fokvedagen deel uitmaken van de bedrijfsvoering. 'Met de jongste categorieën kunnen we vaak niet mee, wel met de grote', zegt Ivan De Roo en daar maalt hij niet om. 'Gastjes van zeven tot acht maanden die de eerste prijs pakken, daar zie je later meestal niet veel van terug. Die echte vleeskalveren worden doorgaans geen koeien. Goede originedieren verbeteren met het verouderen.'

Annelies Debergh

Met maten en gewichten

Ivan De Roo: 'Die echte vleeskalveren worden doorgaans geen koeien'

Wortelpuree vormt het ongewone rantsoen op het bedrijf van Jaak en Ivan De Roo in Tiel. Hun sterk onderbouwde management combineren vader en zoon stevast met gedegen topfokkerij. 'Men kijkt altijd naar de finesse, maar een echte zware koe, die toont die finesse niet.'

bij voelen ze zich zichtbaar beter. Bovendien worden in die grote groepen minder snel dieren verstoten', geeft De Roo nog een aantal voordelen van groepshuisvesting aan.

De melkperiode duurt gemiddeld vier

Ivan De Roo: 'Gewicht is de sleutel in het management'

Het centrum van de provincie West-Vlaanderen vormt sinds jaar en dag het kloppende hart van de diepvriesindustrie. Net als de rest van de omgeving herbergt het landschap rondom Tiel een uitgebreid gamma aan land- en tuinbouwteelten.

Ook de familie De Roo vond haar gading in het telen van groenten. Naast spinazie, bonen en wortelen omvat het bedrijfsareaal van 90 hectare de helft gras. Mais beslaat nog amper twee hectare. 'Mais is geen ideaal voeder voor witblauwen', begint Ivan De Roo (37) stellig. Samen met zijn vrouw Katrien (37) en vader Jaak (63) baat hij het fokbedrijf 'Van Tiel-

naere' uit. 'Mais is wel goed voor de groei, maar slecht voor de vruchtbaarheid.' Sinds vijf jaar vormt wortelpuree een ideaal alternatief. Het aandeel in het rantsoen loopt inmiddels op tot ruim tachtig procent, aangevuld met twintig procent gras. 'Met wortelpuree zie je veel sneller tochtsignalen. Vaarzen zijn hier meestal op een leeftijd van negen tot tien maanden voor het eerst bronstig. Ongeveer 95 procent van de gekalfde koeien vertoont al na veertien dagen de eerste bronst. Deze koeien herstellen veel beter na een keizersnede.' De puree bestaat uit negentig procent water, dat geeft nog een extra voordeel. 'De dieren eten veel en drinken

een omvangrijke witblauwveestapel van ongeveer 280 dieren, gemiddeld 70 melkkoeien en 20 tot 30 pinken die fungeren als ontvangster. Witblauwen fokken vormt dus zonder meer de hoofdmoot bij deze veehouders. Het aantal spoelingen loopt daardoor op tot ruim dertig op jaarbasis. 'Een klein aantal embryo's wordt verkocht, maar dat is niet zoveel meer als vroeger', vervolgt Ivan De Roo nuchter. 'Als je er zelf al veel gebruikt, kun je er trouwens bijna geen meer verkopen.'

Etournelle de Marloie

De eerste voorzichtige stapjes in de topfokkerij werden vijftien jaar terug gezet met de aankoop van Laron du Marloie, een stiertje uit de stallen van André Brugge uit het gelijknamige Luxemburgse Marloie. Die aankoop beviel de startende witblauwfokkers, tot dan toe vooral af-

Lus van Tieltnaere (v. Napoleon), een van de belangrijke ET-donorkoeien

